

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.III.20.643/2018/4.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Szatmári István pártfogó ügyvéd (pártfogó ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviselési Osztálya (képviselő szervezet címe, ügyintéző: dr. Bíró Viktória) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen 10 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt indított perében az eljárásra a Debreceni Ítéltábla Pkk.III.20.042/2018/2. számú végzésével kijelölt Miskolci Törvényszék 2018. április 25. napján kelt 10.P.22.654/2017/17. számú ítélete ellen a felperes 23. sorszámu fellebbezése alapján, az alulírott napon - tanácsülésen - meghozta a következő

í t é l e t e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a díját az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékhatóság felhívására, az abban foglaltak szerint - 113 555 (száztizenháromezer-ötszázötvenöt) Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével a felperes módosított-leszállított keresetét - amelyben az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6: 549. § (1) és 6: 519. § (1) bekezdése alapján 1 000 000 Ft nem vagyoni és 419 434 Ft vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni - elutasította, és kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 625 600 Ft eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában megállapított tényállás szerint felperes a ...-i Városi Bíróságon 2012. augusztus hó 21-án Szné P.I. alperessel szemben 10 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt terjesztett elő keresetet, arra hivatkozva, hogy az alperes a 2012. május 10-i megbízási szerződésben szereplő valamennyi adatát jogellenesen kiszolgáltatta a N. Kft.-nek, amely azokat jogosulatlanul átvette. Ezzel megsértette az Információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) 5. § (1) bekezdésének a) pontjában foglaltakat.

A ...-i Járásbíróság a 2013. február hó 21. napján kelt 55.P.22.610/2012/14. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 127 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy 600 000 Ft meg nem fizetett illeték az állam terhéen marad.

Az ítéletét azzal indokolta, hogy a rendelkezésre álló adatokból megállapította: személyes adatokat sem az alperes, sem (a perben nem álló) N. Kft. nem kezelt. A N. Kft. birtokába került, az ingatlan paramétereire vonatkozó adatok ugyanis nem minősülnek olyan adatoknak, amelyek a felperes személyével kapcsolatba hozhatók, vagy amelyekről a felperes személyére vonatkozóan következtetés vonható le.

A felperes által igényelt kártérítés feltételei azért sem állnak fenn, mivel tényleges hátrány bekövetkezését igazolni nem tudta. Önmagában az, hogy fennállt a lehetősége annak, miszerint a felperes személyes adatai a N. Kft.-hez kerülhettek, egy be nem következett, pusztán lehetőségként fennálló absztrakt hátrányra történő hivatkozás, amely nem teszi indokoltá a nem vagyoni kártérítés megítélését.

Az elsőfokú bíróság az ítélete felperes részére történt kézbesítését 2013. április 17-én vélelmezte. A kézbesítési vélelem beálltáról a 2013. április hó 22-én kelt 15. sorszámú végzést a felperesnek megküldte.

A felperes a 14. sorszámú ítélet elleni fellebbezés előterjesztésére meghatározott határidő elmulasztásának a kimentése érdekében 2013. május 6-án az 1952. évi Pp. 109. § (1) bekezdése alapján igazolási kérelmet terjesztett elő, melyben egyrészt arra hivatkozott, hogy az ítélet 2013. április 23. napján került a birtokába, ugyanis azt a kézbesítési vélelem beálltáról szóló értesítés kézbesítését megelőzően a bírósági irodában átvette. Ezért a fellebbezési határidőt 2013. június 5. napjában kérte megállapítani. Felhívásra arra is hivatkozott, hogy a Fogyasztóvédelmi Felügyelőségtől állásfoglalást kívánt beszerezni a jogi álláspontja alátámasztására. Megítélése szerint ez alkalmas a jogi álláspontja, és ezáltal a fellebbezésében foglaltak alátámasztására, ezért indokolt volt annak a beszerzése.

A beadványában az ítélet elleni fellebbezést nem terjesztett elő.

A Debreceni Járásbíróság az igazolási kérelmet felterjesztette a ...-i Törvényszékhez, amely a 2013. szeptember 30-án kelt 2.Pkf.21.007/2013/3. számú végzésével azt az 1952. évi Pp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával elutasította.

A végzést azzal indokolta, hogy a felperes igazolási kérelmében olyan okot nem jelölt meg, amely a mulasztása vétlenségét, annak önhibáján kívüliségét valószínűsíti. Az általa hivatkozott - a ...-től beszerezni kívánt - állásfoglalás ugyanis nem akadályozta őt a fellebbezés előterjesztésében; ez csak arra lett volna alkalmas, hogy a fellebbezésében foglaltakat alátámassza. Az igazolási kérelem elutasítását az is megalapozta, hogy a felperes a benyújtásával egyidejűleg nem pótolta az elmulasztott cselekményt, nem terjesztette elő a fellebbezését.

A Debreceni Ítéltábla - a felperes fellebbezése alapján - a 2013. február 4. napján kelt Pkf.I.20.698/2013/3. számú végzésével a alperes neve végzését helybenhagyta. Az indokolásában kitért arra, hogy a felperes érvei még méltányos elbírálás mellett sem alapozhatták meg a mulasztásának a vétlenségét, a fellebbezési határidőt a saját önhibájára visszavezethető okból mulasztotta el. A felperes ugyanis tisztában volt azzal, hogy az általa indított perben az ítéletet meghozták, azt még nem kézbesítették, ezért a lakcíme elköltözése miatti megváltozását a bíróságon bejelentette, vagy a postánál utánküldést kérhetett volna. Emellett a felperes az ítélethez még a fellebbezési határidő lejárta előtt hozzájutott, így nem volt akadálya a fellebbezése előterjesztésének.

Mindezeket követően, a ...-i Járásbíróság 2014. március 17-án a 14. sorszámú ítélet jogerősítési záradékában megállapította, hogy az ítélet 2013. május 3. napján - fellebbezés hiányában - jogerőre emelkedett.

A felperes a ...-i Járásbíróság 55.P.22.610/2012/14. számú jogerős ítéletével szemben 2014. december 31-én perújítási kérelmet terjesztett elő. Ebben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, valamint a perújított alperes 10 000 000 Ft kártérítés megfizetésére kötelezését és perköltségben való marasztalását kérte. A perújítási kérelem alapjául szolgáló új tényként a perújított alperes és a N. Kft. közötti együttműködési megállapodásra hivatkozott. Hivatkozott még a perújítási kérelmében a NFH számú határozatára, amelyet az előadása szerint 2013. október 24. napján kézbesítettek a részére. Hivatkozott továbbá a ... 2012. augusztus 6. napján kelt határozatára, valamint az Infó törvény II. fejezetére.

A perújított alperes a perújítási kérelemnek a megengedhetőség körében történő elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a perújító felperes azt az 1952. évi Pp. 261. § (1) bekezdésében meghatározott hat hónapos határidőn túl terjesztette elő, így az elkésztett. A ... határozata kapcsán pedig előadta, hogy az irreleváns, a perbelitől eltérő tényállásra vonatkozik, a határozat nem a per előkérdését bírálta el.

A ...-i Járásbíróság a 2015. július 6-án kelt P.24.323/2014/19. számú végzésével a felperes perújítási kérelmét, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította, kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a perújított alperesnek 100 000 Ft perköltséget. Megállapította továbbá, hogy a meg nem fizetett 600 000 Ft perújítási illetéket az állam viseli. Végzésének az indokolásában felhívta az 1952. évi Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontját, valamint a (2) bekezdését. Kiemelte, hogy a bíróságnak a megengedhetőség körében azt kell vizsgálni, hogy a perújító fél által felhozottak egyrészt az 1952. évi Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerintiek-e, másrészt a 260. § (2) bekezdésében írt feltétel fennáll-e. Utalt az 1952. évi Pp. 264. § (1), valamint 266. § (1) és (2) bekezdésére.

A végzésének az indokolása szerint a bíróság a felperes által a perújítási kérelmében hivatkozott, az alperes és a N. Kft. között 2011. június 1. napján létrejött együttműködési megállapodást az előzményi perben elbírálta, azt a perújított alperes 2013. január 15. napján 12. sorszám alatt az iratokhoz csatolta. A MFH-i határozata kapcsán pedig a perújító fél akként nyilatkozott, hogy arról 2013. október 24. napján szerzett tudomást, így az első fokon eljáró bíróság megállapíthatónak látta azt, hogy e vonatkozásban a fél a perújítási kérelmét az 1952. évi Pp. 264. § (1) bekezdésében meghatározott hat hónapos határidőn túl (2014. december 30. napján) terjesztette elő. A hivatkozott határozat kapcsán pedig az volt az álláspontja, hogy az nem a perbeli tényállásra vonatkozik, nem eredményezhetett volna elbírálása esetén a felperesre kedvezőbb határozatot, illetőleg az egységes bírói gyakorlat szerint a jogerős bírói vagy más hatósági határozat, mint perújítási ok általában csak akkor használható, ha olyan kérdésre vonatkozik, amely a pernek az előkérdése. Az Infó törvény II. fejezetére történő hivatkozással kapcsolatban pedig megjegyezte, hogy jogkérdésben nincs helye perújításnak.

A alperes neve - a felperes fellebbezése alapján - a 2015. október 1-jén kelt 1.Pkf.21.270/2015/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A határozata indokolása szerint az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta a perújítási kérelem elbírálásának a jogszabályi feltételeit, és helytálló az a következtetése, hogy jelen esetben a perújítás nem megengedhető, mert a perújító felperes kérelmében hivatkozott körülmények egy részét az elsőfokú bíróság ítéletében az alapügyben elbírálta, a ... határozata pedig nem alkalmas a per újratárgyalására. Az adott ügyben a bíróságnak azt kellett vizsgálni, hogy az alperes a felperes személyi adatait jogosulatlanul kiadta-e a N. Kft.-nek és ebből a felperesnek kára keletkezett-e; ezt azonban a felperes nem bizonyította. Az alperes az alapeljárásban előadta, hogy a N. Kft.-nek csupán a hirdetési oldalát használták, elérhetőségként az ő neve és telefonszáma volt megadva, így semmilyen személyes adatot a N. Kft. részére nem adtak ki. A törvényszék megjegyezte ugyanakkor azt is, hogy mindenképpen a felperes érdekét szolgálta, hogy minél több internetes oldalon, hirdetési felületen megjelenjen a hirdetése a sikeres jogügylet létrehozása érdekében.

A ...-i Járásbíróság a 2015. május 8. napján kelt ... számú végrehajtási lap kibocsátásával a 2013. május 3. napján jogerőre emelkedett 55.P.22.610/2012/14. szám alatti ítélet alapján 179 234 Ft tőketartozás és járulékai behajtása iránt elrendelte a jelen per felperesével, mint adóssal szemben a végrehajtást. A végrehajtási eljárást T.P. ...-i önálló bírósági végrehajtónál ... ügyszámon folyamatban van.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes a módosított keresetében az alperes 1 000 000 Ft nem vagyoni és 419 434 Ft vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezése iránti kérelmét arra alapozta, hogy:

- a ...-i Járásbíróság a P. 22.610/2012/16. számú ítéletében az Infotv. megjelölt rendelkezéseit figyelmen kívül hagyva tévesen telepítette a bizonyítási terhet rá, mert ebben az esetben az adatkezelő alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a jogszabályoknak megfelelően járt el,
- az alperes a 2.Pkf.21.007/2013/7. számú végzését az igazolási kérelem elbírálására vonatkozó szabályok megsértésével hozta meg, és nem orvosolta a ...-i Járásbíróságnak „a megelőző eljárás során” elkövetett szabálysértéseit,
- az alperes az 1.Pkf.21.270/2015/2. számú végzése meghozatalánál az 1952. évi Pp.-nek a perújítási kérelem megengedhetőségére vonatkozó rendelkezéseit - a kereseti tényelőadásában részletezettek szerint - nem megfelelően alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak ítélte.

Elsőként azt fejtette ki, hogy bár a felperes keresete jogalapjaként egységesen a Ptk. 6:519. és 6:549. § (1) bekezdésében írtakat jelölte meg, azonban a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 1. § a) pontja alapján a ...-i Városi Bíróság előtt P.22.610/2012. szám alatt folyamatban volt eljárással összefüggésben előterjesztett kereseti kérelem elbírálására nem a Ptk., hanem a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezéseit alkalmazta.

Rámutatott, hogy az rPtk. 349. § (1) bekezdése kimondja, miszerint az államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Az rPtk. 349. § (3) bekezdése szerint ezeket a szabályokat kell alkalmazni a bírósági és ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősségre is, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

Az rPtk. 339. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy a ...-i Járásbíróság 2013. február 21-én kelt 55.P.22.610/2012/14. számú ítéletéhez kapcsolódóan a felperes a fellebbezési határidő elmulasztása miatt az 1952. évi Pp. 109. § (1) bekezdésére „utalással” igazolási kérelmet nyújtott be, de az ítélet ellen nem fellebbezett. Így a felperes nem merítette ki az ítélettel szembeni rendes jogorvoslati jogot, következésképpen a régi Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdésében rögzített feltételek nem állnak fenn. Ennek pedig az a következménye, hogy a perbíróság nem vizsgálhatta az első fokon eljáró ...-i Járásbíróság eljárását, a meghozott ítélettel szemben támasztott felperesi kifogásokat. Így azt sem, hogy a járásbíróság a perrendi szabályoknak és az anyagi jogszabályoknak megfelelően járt-e el akkor, amikor a bizonyítandó tények köréről a peres feleket tájékoztatta.

Hangsúlyozta azt is, hogy a bíróságokkal szemben indított bírósági jogkörben okozott kártérítési perben egyébként sem vizsgálhatta a felperes által felhozott indokokat, ugyanis azokat a rendes jogorvoslat folytán eljáró másodfokú bíróságok hivatottak vizsgálni.

Érdemben bírálta el ugyanakkor a felperes keresetét az alperes 2013. szeptember 30-án kelt 2.Pkf.21.007/2013/3. számú végzésével összefüggésben állított azon jogsértés tekintetében, hogy az igazolási kérelmet - amit határidőben terjesztett elő, és közölte részletesen a mulasztás okát is - a vonatkozó szabályok helytelen értelmezésével találta alaptalannak.

A határozat rendelkező részéből és tartalmából megállapította, hogy az alperes (a felperes állításával ellentétben) az igazolási kérelmet nem érdemi vizsgálat nélkül utasította el, hanem az 1952. évi Pp. 106. § (1), 107. § (1)-(3) és a 109. § (1) bekezdésének megfelelően érdemben vizsgálta, és részletes indokát adta annak, hogy a felperes által felhozott, a Fogyasztóvédelmi Felügyelőségtől beszerezni kért határozat miért nem alkalmas a mulasztás vétlenségének az igazolására.

Megállapította, hogy a Debreceni Ítéltábla - a felperes fellebbezésére tekintettel - az alperes végzését felülbírálta, az indokolásában foglaltakat helytállónak ítélte, és a Pkf.I.20.698/2013/3. számú végzésével azt helybenhagyta. Kiemelte, hogy a perben eljáró bíróságok bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét a jelen perben nem vizsgálhatta, a Debreceni Ítéltábla döntését nem bírálhatta felül.

Mindezek alapján azt állapította meg, hogy az alperes a 2.Pkf.21.007/2013/3. számú végzését nem az igazolási kérelem elbírálására vonatkozó szabályok helytelen alkalmazásával hozta meg.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek az alperes - a ...-i Járásbíróság perújítási kérelmét elutasító 2015. július 6. kelt P.24.323/2014/19. végzését helybenhagyó, 2015. október 1-jei - 1. Pkf.21.270/2015/2. számú végzésével összefüggésben előterjesztett kereseti kérelmét a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése alapján bírálta el.

Hangsúlyozta, hogy közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá közigazgatási perben nem volt elhárítható. A Ptk. 6:549. § (1) bekezdése szerint a bírósági és az ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősségre a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályait kell megfelelően alkalmazni.

Megállapította, hogy az első fokon eljáró bíróság érdemben vizsgálta a felperes által felhozott perújítási okokat, és - az 1952. évi Pp. 221. § (1) bekezdésében előírt indokolás kötelezettségét teljesítve - részletesen számot adott arról, hogy: a felperes által perújítási okként hivatkozott együttműködési megállapodás új bizonyítékként nem volt értékelhető; a NFH határozatát, mint új bizonyítékot azért nem lehet figyelembe venni, mert a tudomásszerzéstől számított hat hónapon túl terjesztette elő a perújítási kérelmet; a ... határozata - mivel az más perbeli tényállásra vonatkozik - nem eredményezhetett volna kedvezőbb elbírálást a felperesre nézve; jogkérdésben pedig, az Infotv II. fejezetében foglaltakra utalással nem volt helye perújításnak. Megállapította azt is, hogy a rendes jogorvoslat alapján eljáró alperes a végzésével a ...-i Járásbíróság végzését azt indokai alapján helybenhagyta.

A felperes valójában a másodfokú bíróság indokolásában foglaltakat vitatta, azonban a jelen per nem minősül rendkívüli jogorvoslati eljárásnak, a másodfokú bíróság indokolásában foglaltakat a jelen perbíróság nem vizsgálhatta felül.

Az elsőfokú bíróság ezért nem állapíthatott meg mást, mint hogy a ...-i Járásbíróság mindenben helyesen alkalmazta a perújítás megengedhetőségére vonatkozó perrendi szabályokat.

Mindezekre figyelemmel a perújítási eljárással összefüggő felperesi kereset sem volt alapos, ugyanis a felperes sem az első-, sem a másodfokú bíróság terhére jogszabálysértést nem tudott bizonyítani.

Mindezekkel indokolva a felperes keresetét elutasította.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének - a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján történő - megváltoztatását, az alperesnek - a Ptk. 6:549. § (1) bekezdése alapján - 1 000 000 Ft nem vagyoni és 419 434 Ft vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte.

A fellebbezés indokai szerint a ...-i Járásbíróság a 2013. január 3-án tartott tárgyaláson tévesen tájékoztatta a feleket arról, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kell bizonyítani, hogy személyes adata került a Nextron Kft.-hez, mivel „az Infotv. 22. § (2) bekezdése szerint az adatkezelő volt köteles bizonyítani, hogy az adatkezelés a jogszabályban foglaltaknak megfelel. Ugyanezt jelenleg az Infotv. 23. § (2) bekezdése tartalmazza.” Ezzel együtt a 24. § (2) bekezdése kimondja, hogy akinek a személyi joga sérelmet szenvedett, az adatkezelőtől sérelemdíjat követelhet.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2.K.29.113/2013/3. számú ítéletében kimondta, hogy az ingatlanhirdetés személyes adatnak minősül, mivel az az érintettel kapcsolatba hozható, ránézve következtetés vonható le belőle.

Hangsúlyozta, hogy a perben bizonyította (Szné P.I. elismerte), hogy a megbízási szerződésben kikötötte: az ingatlannal kapcsolatos adatokat harmadik személlyel nem közölheti. Ezzel szemben az alperes a megbízási szerződés megkötését követő napon három kolléganőjének az adatokat hirdetés végett elküldte. 2012. augusztus 2-án pedig a N. Kft. a toplak.hu internetes oldalon hirdette (néhány belső fotót is mellékelve) a felperes családi házát eladásra. Érvelése szerint a háza belső fotói, valamint az irányár is személyes adatnak minősülnek.

Hivatkozott arra is, hogy annak ellenére, hogy a megbízási szerződést azonnal felmondta, az alperes „kolléganői” csak a következő nap tudták törölni az adatait.

Álláspontja szerint mindezekkel a jogsértést (amit az alperes szerződésszegéssel követett el) bizonyította, „ennek ellenére a bíróság törvénysértően” a felperest marasztalta el.

A felperes arra is hivatkozott, hogy: „törvénysértő a perújítás betegségem idején történt elutasítása, tárgyalás tartása, fellebbezésem elutasítása, hiszen 7 db orvosi irattal igazoltam, hogy 2014. november 19. - 2015. július 06. időszakban a tárgyaláson nem tudtam megjelenni. A perújítás elutasítása törvénysértő, mivel a szubjektív határidőbe, az addig el nem bírált „cselekmények alapján” mindenképpen belefér.”

Érvelt azzal is, miszerint: „A határozatok iratellenesek. Az eljáró bíróságok nem folytattak tisztességes eljárást.” A bíróságok nem követelték meg az adattörlés dokumentálását, illetve ellenőrzési lehetőséget sem biztosítottak a részére.

A felperes kifejtette: a bíróság annak ellenére, hogy:

- az alperes és a Nextron Kft. a 2008. évi XLVII. törvény 6. § (1) és 7. § (1) bekezdése szerinti megtévesztő kereskedelmi gyakorlatot folytatott a sérelmére,
- megsértették az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény (Eker.tv.) rendelkezéseit is,
- csalást is követtek el a sérelmére, hiszen a tiltása ellenére folytatólagosan hirdették eladásra a családi házát,
- úgy folytattak adatkezelő tevékenységet, hogy adatvédelmi szabályzattal sem rendelkeztek,
- az alperes pedig valótlan nyilatkozatot tett arra, hogy „nem adott át személyes adatokat a N. Kft. - nek”,

szándékosan, mindent megfordítva - ezzel törvényt sértve - „a sértettet marasztalták” el, és kötelezték bírósági végrehajtás útján fizetésre „a szándékos törvénysértő részére.”

Arra is hivatkozott, hogy mindezek kirívóan súlyos bírósági tévedések.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének - indokai alapján történő - helybenhagyását kérte.

Mindenben fenntartva az elsőfokú eljárás során tett ellenkérelmében foglaltakat, kiemelte, hogy a felperes a ...-i Járásbíróság ítéletével szemben a rendes jogorvoslati jogát nem merítette ki, amelynek következményeként az elsőfokú bíróság helyesen nem vizsgálta (vizsgálhatta) a felperes által felhozott indokokat.

Szerinte alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében a perújítási kérelmének a törvénysértő elutasítására is.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a felperes a keresetében valóban a perújítási kérelmet elutasító elsőfokú bírósági határozatot helybenhagyó másodfokú határozat indokolásában foglaltakat vitatta, amelyeket azonban a kártérítési per bírósága - miután nem rendkívüli jogorvoslati fórum - nem vizsgálhatott, nem mérlegelhetett felül. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelő határozatot hozott, az eljárása során sem eljárásjogi, sem anyagi jogszabálysértés nem történt. A bizonyítékokat megfelelően értékelte, abból helyesen állapította meg a kereset elbírálása szempontjából releváns tényállást, és mindebből okszerű következtetést levonva érdemben helyesen hozott a keresetet elutasító döntést, amelyet kellően megindokolt.

Az ítéletábra a keresetlevél előterjesztésének időpontjára (2017. december 7.) tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 629. §-a és 630. § (1) bekezdése szerint a jelen másodfokú eljárásban is alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f) pontja és (3)-(4) bekezdései szerint - mivel felhívására a felek egyike sem kérte tárgyalás tartását - a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, és ennek során az 1952. évi Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékokat helyesen, okszerűen, összességükben értékelve, helyes tényállást állapított meg, az ítéletábra az abból levont jogkövetkeztetésével, érdemi döntésével - az indokaira is kiterjedően - teljeskörűen egyetértett.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. § (2) bekezdésének I. fordulata szerint, a 254. § (3) bekezdése alkalmazásával, indokai alapján helybenhagyta, és csupán a fellebbezés indokaira figyelemmel emeli ki az alábbiakat:

Az elsőfokú bíróság az ítéletében helyesen rögzítette és alkalmazta a kereseti kérelem elbírálásánál irányadó anyagi jogi jogszabályokat.

Az ítéletábra - a felperes által a per tárgyává tett valamennyi bírósági határozat kapcsán - hangsúlyozza azt, hogy az rPtk. 339. § (1) és 349. § (1) és (3), valamint a Ptk. 6: 519.§ és 6: 549. § (1) bekezdése szerinti, a bíróság kártérítési felelősségének megállapításához szükséges tényállási elemek konjunktívak, ami azt jelenti, hogy azok közül akárcsak egynek a hiánya is azt eredményezi, hogy a kártérítési perben eljáró bíróságnak a keresetet el kell utasítania.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú eljárás során kifejtett jogi érveket ismételte meg.

Az ítéletábra a jelen per alapjául szolgáló bírósági határozatok közül a ...-i Járásbíróság 55.P.22.610/2012/14. számú ítéletével összefüggésben azt emeli ki, hogy a felperes ezzel a határozattal szemben - nem vitásan és nem cáfoltan - nem merítette ki a rendes jogorvoslati jogát, így az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta az általa hivatkozott, a kártérítési követelését megalapozó indokokat, ezért a fellebbezésnek ezzel a részével érdemben az ítéletábra sem foglalkozhatott.

Alaptalanul támadta a felperes az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes 1.Pkf.21.270/2015/2. számú végzése „meghozatala során elkövetett kirívóan súlyos bírósági tévedések” miatti kártérítési felelőssége megállapításának az elutasítása miatt is.

A felperes a módosított keresetében a ...-i Járásbíróság 55.P.22.610/2012/16. számú, az alperes 2013. szeptember 30-án kelt 2.Pkf.21.007/2013/3. számú és a 2015. október 1-jén kelt 1.Pkf.21.270/2015/2. számú végzése meghozatala során elkövetett kirívóan súlyos bírósági tévedésekben jelölte meg azt a magatartást, ami miatt az alperes kártérítési felelősségének a megállapítását kérte.

A fellebbezés ugyanakkor sem tényállításszerű előadást, sem értékelhető jogi érvelést nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az alperes 2.Pkf.21.007/2013/3. számú végzésével összefüggésben konkrétan milyen okból tartja megalapozatlannak az elsőfokú bíróság ítéletét.

Mivel ez a tartalom nélküli fellebbezési kérelem érdemben nem vizsgálható, ezért az ítéletábra úgy tekintette, hogy a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részében nem támadta, ezért azt az ítéletábra sem érintette.

Alaptalanul támadta a felperes az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes 1.Pkf.21.270/2015/2. számú végzésére alapított kártérítési felelősség megállapításának az elutasítása miatt is.

Az ítéletábra ezzel kapcsolatban arra mutat rá, hogy a felperes a kártérítési keresetét ezzel a bírósági határozattal összefüggésben olyan okokra, körülményekre alapozta, amelyeknek vizsgálata és értékelése a perújítási kérelme alapján a Debreceni Járásbíróságnál indult 8.P.24.323/2014. számú perújítási eljárás tárgyát képezték. A jelen kártérítési per tárgya ugyanakkor az, hogy a perújítási ügyben a ...-i Járásbíróság az eljárásában akár aktív tevékenységével, akár passzív magatartásával, mulasztásával vétett-e olyan kirívó törvénysértést, amelyekkel közvetlen okozati összefüggésben a felperest kár érte.

Az alperes tagadásával szemben ezt a perben - az 1952. évi Pp. 164. § (1) bekezdése szerint, figyelemmel az rPtk. 339. § (1) és 349. § (1) és (3) bekezdésére, míg az alperes 1.Pkf.21.270/2015/2. számú végzése tekintetében a Ptk. 6: 549. § (1) és 6: 519. § (1) bekezdésére - a felperesnek kellett bizonyítania.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy ennek a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperes, mint másodfokú bíróság az 1.Pkf.21.270/2015/2. számú végzésével helybenhagyta a ...-i Járásbíróság 8.P.24.323/2014/19. számú, a felperes perújítási kérelmét, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasító végzését. Ebből következően nem állapítható meg a perújítási kérelem elbírálása során olyan eljárási szabálysértés elkövetése, amely a felperesnek a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igényét megalapozhatná.

Az alperes 1.Pkf.21.270/2015/2. számú jogerős végzése jogellenességének - a felperes keresetében és a fellebbezésében meghatározott szempontok szerinti - vizsgálatára pedig a bíróságnak a jelen perben nincs jogszabályi lehetősége, ebből következően az erre alapított kártérítési igény is nyilvánvalóan alaptalan (BH1993.32., 2003.65.).

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperes perújítási kérelme alapján indult eljárásban meghozott bírósági döntések helytálló vagy téves voltát nem vizsgálta. A felperes pedig a fellebbezésében ezzel összefüggésben sem hozott fel olyan új tény, vagy körülményt, amelyek alapján azzal ellentétes jogkövetkeztetés lenne levonható, hogy a keresete jogellenes magatartás hiányában alaptalan.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, ezért a fellebbezése benyújtásával esetlegesen keletkezett költségeit magának kell viselnie, ugyanakkor az alperesnek igazolt költsége nem merült fel, ezért az ítéletábrának másodfokú perköltség fizetésére kötelezésről rendelkeznie nem kellett.

A felperes részére a pártfogó ügyvédi képviseletet a Jogi Segítségnyújtó Szolgálat engedélyezte. Az ítéletábra a pártfogó ügyvéd másodfokú díjának viseléséről a felperes pervesztességére tekintettel az 1952. évi Pp. 87. § (2) bekezdése alapján rendelkezett akként, hogy azt a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (Jst.) 11/A. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

A felperes illetékfeljegyzési jog kedvezményben részesült, így az ítéletábra a fellebbezésén le nem rótt - az 1 419 434 Ft másodfokú pertárgyérték alapulvételével az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdés a) pontja szerinti mértékű - fellebbezési eljárási illetéknek az állam javára külön felhívásra történő megfizetésére a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 17. és 18. §-ira figyelemmel a jelen eljárásban még alkalmazandó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2), illetve a 15. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte.

Debrecen, 2018. december 18.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró